

Protestants Marken

Jaargang 4, nummer : 21

verschijnt wekelijks

Zaterdag 29 mei 2010

Kerkdiensten voor: zondag 30 mei 2010

10.00 uur *ds J. Pronk*
Viering Heilig Avondmaal
Intochtslied: Gezang 255: 1 en 2

09.45 uur Crèche in gebouw Hoog
(Corine en Candy van Riel)

17.00 uur *ds J. Pronk*
Dankzegging Heilig Avondmaal
Intochtslied: Gezang 255: 1 en 2

Eerste collecte: de Diaconie
Tweede collecte: de Hervormde Gemeente

10.00 uur *ds G.J. van Butselaar*

Crèche: Edith Visser en Lisenka Zeeman

Kindernevendienst: *Jannetje Boes en
Nelly Zeeman*

Collecte is bestemd voor de Diaconie

Dagelijkse schriftlezingen

zondag	30 mei	Joël 4:1-8
maandag	31 mei	Joël 4:9-21
dinsdag	1 juni	Lucas 6:1-11
woensdag	2 juni	Lucas 6:12-26
donderdag	3 juni	Lucas 6:27-38
vrijdag	4 juni	Lucas 6:39-49
zaterdag	5 juni	Lucas 7:1-10

Meditatie.

“Dan zijn we geen onmondige kinderen meer die stuurloos ronddobberen en met elke wind meewaaien, met wat er maar verkondigd wordt door mensen die tot alles in staat zijn wanneer ze anderen listig en doortrapt op een dwaalspoor willen brengen”(Ef.4:14)

Deze tekst kwam vanuit twee invalshoeken in mijn gedachten.

De eerste was tijdens een training communicatieve vaardigheden (“mediatraining” zoals dat ook wel heet). Handig met woorden en belangen omgaan. In één van de voorbeelden werd de tactiek van advocaten besproken, die altijd zoeken naar onzekerheid en twijfel bij het standpunt van hun tegenpartij, bijvoorbeeld het OM of de rechter. Ongeacht hoe erg een feitelijk misdrijf ook is, zij breien er listige afleidingsmanoeuvres omheen om de rechter op andere gedachten te brengen. Als zoiets op de televisie te zien is, stoor ik mij daar aan.

De wapenen van onzekerheid, misleiding en twijfel staan haaks op de intentie die Paulus op ons wil overbrengen in zijn pleidooi voor een standvastig geloof.

De tweede invalshoek was bij het beluisteren van een pinksterpreek: wind en vuur. Teken van Gods adem (wind) die de mensheid opnieuw leven in blaast (zie Gen.2:7) en van geestdrift (vuur) om dat nieuwe leven zichtbaar te maken (zie gez. 246). Ook dat was toen, gezien vanuit de kritische omstanders, “wind van leer” (zoals de oude vertaling het noemt). Een drastische religieuze ommekeer en de preek van Petrus loog er dan ook niet om. Pardoes staat er een ongeletterde visser op een zeepkist en legt de toehoorders uit hoe het geloof in de Schepper en de opgestane Heer voortaan in elkaar zit: Geen wet en leer, maar Geest. Geen vermolmd, vastgelopen regelzucht maar Leven (met een hoofdletter) !!

Niet meer onmondig en stuurloos ronddobberen. Geen doortrapte list en bedrog.
Prima; dank je wel Paulus.

Toch zit er in de aangehaalde tekst een geniepig gevaar: dat van verstokt conservatisme. Dat uit zich in vastgestelde, zeg maar “in beton gegoten” regels van de geloofsleer voor de eeuwigheid, waar je dus geen kritische vragen bij hoort te stellen. Met bonkende vuisten op de (fluwelen) rand van de preekstoel werd dat erin gehamerd. De rook sloeg er af: “pas op, gij zult niet twijfelen maar zekerheid hebben aan wat u vanuit de traditie voorgehouden is”.

Maar ook, en nog veel subtieler, in allerlei zeer Christelijke traktaten waar alleen maar voorbedrukte antwoorden in staan, waar je vervolgens in gesprekskringen de cliché vragen bij mag verzinnen. Dit soort evangelische junkfood werkt uiteindelijk verstikkend op je eigen geloofscreativiteit. Jouw persoonlijk geestelijk leven gaat opnieuw volgens voorgekookte patronen. Dat is geen pinkster. Merk op dat de catechismus zo niet in elkaar zit, maar later mensen wel de gelegenheid biedt tot dat verstokte conservatisme, met het bezwerend aanhalen van de genoemde tekst uit Efeziërs 4.

Ik denk dat Pinksteren ons jaarlijks herinnert aan de nieuwe open ruimte waarin we gesteld zijn om te leven vanuit en met de Geest; een herijkte kijk op God, het leven en denken. Durf vragen te stellen, onderzoek en worstel met God en je medemens om vernieuwd inzicht te krijgen. De schepper en zijn openbaring eindigden niet in het jaar nul. In deze verlichte zienswijze mag dan een onorthodox risico zitten, maar je voelt dat er weer leven is. Vier, denk en leef Pinkster.

D. Kes

Voorbede

1. Wees bij hen die langdurig verpleegd worden, dat ze ondanks hun hulp vraag, mogen beseffen dat ze waarde volle mensen zijn in Uw ogen.
2. Voor de verpleegsters, dat ze blijmoedig hun werk mogen doen.
3. Voor de Zending en alle medewerkers, Heer wil al dit werk zegenen.
4. Voor allen die in deze tijd examen doen, Heer wil hen rust en wijsheid geven.
5. Voor hen die rouw dragen, dat goede herinneringen hen mogen sterken.
6. Wees Uw volk Israël nabij en geef vrede over Jeruzalem.
7. Geef inzicht in uw plan met onze gemeente, zodat ons beleidsplan mag werken tot groei en bloei van Marken.

Ria Kaars

Bij de kerkdiensten

Zondagmorgen hopen we in de Hervormde Kerk het Heilig Avondmaal te vieren. We luisteren dan naar Marcus 8: 1 – 9: er is brood voor de mensen die van ver komen.
 In de middagdienst houden we de Dankzegging voor het Heilig Avondmaal. Dan horen we naar de uitleg van Marcus 7: 31 – 37: ook de doven mogen het evangelie horen.
 Moge God ons een gezegende Avondmaalszondag geven, waarop wij gesterkt worden in de weg van het geloof.

ds J. Pronk

Collecten Hervormde Kerk**Zondag 23 mei, Eerste Pinksterdag, Gezamenlijke dienst**

De eerste collecte bestemd voor de zending	€	268,30
De tweede collecte bestemd voor de beide kerken	€	254,55

Collecte Patmoskerk

Collecte gezamenlijke dienst kerk 24 mei 2010	€	121,20
---	---	--------

De opbrengst van de collecte voor stichting herman Steur is EUR 113,95

Giften

Op huisbezoek ontvangen 1 x € 25,00 voor de Hervormde Diakonie en 1 x € 10,00 en 1 x € 25,00 voor de Hervormde Gemeente. Hartelijk dank!

Rooster Kerkrentmeesters Patmoskerk

Juni: Piet Boes en Freek Visser.

Heb ik het wel goed gedaan?

Ze kwam in het restaurant van het ziekenhuis bij me zitten. Een vrouw van mijn leeftijd. Ik herkende haar niet. Maar ze bleek vroeger in een verpleeghuis gewerkt te hebben, waar ik kwam om mensen op te zoeken. Ze zag er slecht uit. "Problemen met de gezondheid?", was mijn vraag. "Nou ja, eigenlijk wel. Maar niet zozeer lichamelijk", zei ze. "Maar een half jaar geleden is mijn partner gestorven en dat kan ik maar moeilijk verwerken."

Wat erg, was mijn reactie. Is uw man lang ziek geweest? En toen moest ze even lachen. Mijn partner is geen man, maar een vrouw. Maar ik neem het u niet kwalijk, want u kunt dat ook niet weten. Nee, zulke dingen zie je meestal niet aan de buitenkant.

En in vogelvlucht vertelde ze me haar leven. Hoe ze uit een degelijke boeren familie uit de Betuwe kwam. In Amsterdam de verpleegstersopleiding gevolgd heeft. En daar verliefd werd op een collega, een vrouw. En bij zichzelf moest accepteren, dat ze lesbisch was. Hoe moeilijk dat was, voor haarzelf en ook voor haar familie. Maar dat ze toch doorgezet heeft. "Een mens mag nooit ontrouw zijn aan zichzelf".

In Amsterdam hadden ze een goed leven, deden ook enthousiast mee in het kerkenwerk, zijn allebei ambtsdrager geweest. Ze hadden een predikant die begrip voor hen had.

Toen ze vijftienvijftig jaar bij elkaar waren, zijn ze buiten gaan wonen. Een oud boerderijtje opgeknapt. En kerkelijk bleven ze bij hun stadsgemeente horen. Voorkeurlid. Maar na een tijdje ging hun dominee weg, hun kerk werd verkocht, en de mensen raakten verspreid over meerdere kerken. Ze waren hun kerkelijk thuis kwijt. En met de kerk op hun nieuwe dorp wilde het niet lukken. Die snapt niet, dat twee vrouwen van elkaar kunnen houden en toch de Heer willen dienen. Ze raakten kerkelijk dakloos.

Zo ging dat een aantal jaren. En toen kwam de beroerte. Ze heeft nog een week geleefd. Gelukkig kon ze thuis verzorgd worden. En, zei ze, iedere dag heb ik uit de bijbel gelezen. Dat hebben we ons leven lang gedaan. Dus toen ook.

We hadden lang geleden al afgesproken, dat we in kleine kring gecremeerd wilden worden. Nu moest ik het regelen. En ja, met geen enkele dominee hadden we contact. De uitvaartondernemer las een paar gedichten voor en verder mooie klassieke muziek. Maar toen ben ik opgestaan. En ik heb Psalm 139 gelezen. Over God die ons kent en doorgrondt en ons accepteert zoals we zijn.

Af en toe denk ik: heb ik het wel goed gedaan? Maar ik herinner me nog een keer dat u bij ons in het verpleeghuis die psalm gelezen hebt bij een terminale patient. Zegt u eens: heb ik het goed gedaan? U bent per slot van rekening een vakman.

En ik wist niks anders te zeggen dan: als ik je verhaal zo hoor, denk ik dat je partner erg blij zou zijn, als ze wist, dat je deze psalm bij haar crematie gelezen hebt.

Ze fleurde helemaal op, gaf me een hand en keek me dankbaar aan. Weg was ze, op weg naar haar specialist. En ik weet nog steeds niet hoe deze vrouw heet en waar haar boerderijtje staat.

ds J. Pronk

Dankbaar voor de gastvrijheid
Die we bij haar hebben gehad
Is nu van ons heengegaan mijn schoonzus
En onze peet Aaltje Taanman-Zeeman
Dat zij nu de rust heeft gevonden
Waar ze zo naar verlangde

Ome Kees en de kinderen

De Heer is mijn herder.

In het verzorgingstehuis in Hardinxveld-Giesendam is mijn lieve zuster, onze schoonzuster en tante

Neeltje van Altena Kd.

overleden.

26-11-1929

21-5-2010

J. van Altena
J. van Altena-de Groot
G. van Altena-Boes
neven en nichten

Wij wensen de kinderen, kleinkinderen en achter kleinkinderen sterkte toe met het verlies van hun moeder, oma en overgrootoma.

Handicap.nl maak(t) beter leven mogelijk

Persbericht

- Handicap.nl houdt nationale collecte, ook op Marken !

De nationale collecte van Handicap.nl vindt dit jaar plaats van 7 tot en met 12 juni.

Het geld dat Handicap.nl ophaalt gaat naar het Ango fonds.

Vanuit dit fonds wordt individuele financiële hulpverlening betaald aan mensen die buiten elke regeling van de Wet maatschappelijke ondersteuning en zorgverzekeraar vallen. Maar ook lokale initiatieven worden met de opbrengst ondersteund.

De Ango komt al sinds 1927 op voor gehandicapten en chronisch zieken. Daar waar de overheid of zorgverzekeraar het af laat weten, springt de Ango bij waar nodig is.

Iedereen met een handicap of chronische ziekte loopt vroeg of laat tegen problemen of kosten aan.

Ango helpt waar de overheid en zorgverzekeraar het af laten weten en zorgt dat het geld er wel komt. Voor die gewenste autoaanpassing, sta-op stoel, studie of computer.

Collecte van 7 t/m 12 juni 2010

Om mensen te kunnen blijven helpen, heeft de Ango geld nodig. De nationale collecte die elk jaar in juni plaatsvindt is daarbij van onmisbaar belang.

Dit jaar gaan de collectanten van Handicap.nl van 7 tot en met 12 juni ook langs uw deur.

Handicap.nl hoopt dit jaar het bedrag van € 840.000,- dat in 2009 werd opgehaald te evenaren.

Lieve mensen, we maken er ook dit jaar weer een succes van ! Alvast dank voor uw gulle gift!

Namens de Ango handicap.nl
Anneke Commandeur

P.S. Heeft u nog vragen of wilt u zich in de toekomst opgeven als collectant, neem dan contact met mij op via de mail, annekecomkroes@cs.com of telefonisch 601558

Ds Klomp te Marken 1902 - 1919 (3)

"Nader mijn God tot U" is sinds April 1913 een bekend lied gebleven in de Christelijke Kerken. Hoe kan het anders? Terwijl de scheepskapel op de zinkende "Titanic" deze Engelsche hymne speelde, het reusachtige schip reeds sterk overhelde, het ijskoude water in hutten en ruimen drong en over de volle promenade-dekken heen-spoelde, de lichten één voor één werden gedooft, deed de kille adem van den dood 1300 menschen in zijn armen verstijven. Onder de klanken van deze melodie vonden de ongelukkigen een graf in de donkere, ijzige en op dat moment rustige waten van den Atlantischen Oceaen.

Het was zeer goed gevoeld door den organist Cornelis Kes Kz., dat hij juist dit lied speelde voor den aanvang van den rouwdienst in de Nederlandsche Hervormde kerk Januari 1916. "O, God, sta ons bij in deze ontzag'lijke ure": geen votum, noch zegengroet, maar met dezen uitroep, waarin werden vertolkt de diepe verslagenheid, de groote smart en de droeve stemming van aller harten, begon Ds Klomp den rouwdienst voor de slachtoffers van de Ramp van 1916. In het schip der Kerk een tiental ruw-houten, ongeschilderde kisten-alle slachtoffers waren nog niet geborgen-, daaromheen een Gemeente in rouw en verslagenheid, buiten verwoeste huizen rondom, een eiland van ellende in de Zuiderzee. Haar golven droegen de zichtbare herinneringen aan stukgeslagen levensillusies: meubelen, kisten met kleeren e.d. naar de kusten van den vasten wal. Velen onder ons zullen zich dien ontroerenden stonde in de kerk nog wel voor den geest kunnen roepen. Klaas Kes Czn., voorlezer, was zoo zeer aangegrepen door den omvang en de verschrikking der gebeurtenissen, dat hij niet in staat was het Bijbelgedeelte te lezen. Ds Klomp nam het van hem over...

Evenwel, Klomp was naast zielszorger een realist. Hij peilde het leed, trooste waar verliezen waren geleden, maar zag tegelijkertijd de mogelijkheden voor den wederopbouw van Marken. 12 jaar geleden gold het een Kerk, nu herbouwde hij mede om binnen den kortst mogelijken tijd de trieste herinneringen aan de verwoestingen uit te wisschen. Als onkreukbaar, sociaal warm-aanvoelend mensch stond hij op de bres voor de belangen van hen, die al hun have en goed hadden verloren. Weer kwam het geld binnen, niet alleen uit Nederland, maar zelfs b.v. uit Duitschland, dat in die jaren in oorlog was. Klomp's bezieling deed in veel harten een vlam van medeleven ontsteken. In "kleine" dingen, als het ging om de rechtvaardige belangen van den enkeling, kon Ds Klomp eveneens verrassend doortastend optreden.

Eens werd een Marker botter op klaarlichten dag door een vaartuig van H.M. Marine in den grond gevaren. Het cadetten-schip voer dóór. Een dag later had Klomp er 8 uur varen voor over om bij een kalmen wind uit het Noorden naar Hoorn te zeilen, ter regeling van een schadevergoeding. In zijn eigen hut zoch hij den eigenge-reidenscommandant op en deze laatste moest bakzeil halen voor dien eigenzinnigen en koppigen Marker dominee, die zo heel dicht, ook in stof-felijke dingen haast zijn gemeente-leden stond. Zoo ging Ds Klomp ook door Marken om troost te brengen, toen in den herfst van 1914 de ramp van de Vlaardingen 40' zware slagen aan ons eiland toebreacht. Niet alleen het woord van den Troost zijner Zender, maar daarbij de daad van de Christelijke handreiking. In die geesteshouding stond de Herder Klomp op Altena's hoogte, als de gestorvenen van zijn Gemeente aan den schoot der Marker aarde werden toevertrouwd.

Op een schoonen Zondag Mei 1934 stond Ds Klomp voor den laatsten keer op den kansel, dien hij gedurende 17 jaar Zondag aan Zondag had beklommen. Nog zie ik hem voor mij tijdens het zingen van den slotzang. Zijn oogen gleden over de hoofden - hoe velen miste hij reeds - en langs de muren heen. Verwilde hij nog even in dien tijd, toen hij bouwer mocht zijn van de Kerk? Sindsdien is Ds Klomp niet meer op ons eiland geweest. Hij preekte niet meer binnen de muren van "zijn" kerkgebouw. Hij verwachtte een ander Gebouw, welks Kunstenaar en Bouwmeester God is, in een ander rijk, waarvan hij 17 jaren in ons midden de Prediker heeft mogen zijn. Een tiental jaren geleden werd deze Dienaar van het woord van Jezus Christus in zijn Heere gerust.

Requiescat in Pace: De gedachtenis des Rechtvaardigen zal tot zegening zijn.

P. van Brederode.
Marken.